

Truyện: Miếng lát giày / THK: Nguyễn Công Tùng Chinh

“Phụ nữ là quà tặng vô giá mà trời đất ban tặng cho loài người”!

Người đàn ông sửa lại cổ áo sơ-mi, chốc chốc liếc nhìn vợ anh ta. Và vì anh ta đang lái chiếc xe Jeep nên chỉ thỉnh thoảng nhìn chị vợ thôi. Anh ta nhìn chị dò hỏi hay ngắm chị, ai mà biết được? Có điều chắc chắn là anh ta thấy vui quá chừng. Hôm nay là ngày sinh nhật của anh và cũng của chị ta nữa. Một sinh nhật trùng hợp của hai người. Anh muốn tặng món quà bất ngờ cho chị. Thế thôi. Nghĩ thế cho nên người đàn ông vẫn cho xe bon nhanh trên đường và chốc chốc lại liếc nhìn chị vợ một cái. Rõ là nàng đẹp. Đẹp quá đi chứ? So với vợ của đám bạn, vợ anh ta còn trẻ đẹp chán. Cặp kè U40, da nàng còn láng mịn, đôi má ửng hồng, mắt long lanh đôi khi ngậy thơ như còn con gái không bằng. Y tủm tỉm cười khoan khoái. Trong khi ấy, chắc chị vợ không biết gì đâu. Vì chị đang ngắm đường phố và người qua lại. Rất nhiều người trên phố. Mà sao hôm nay họ diện thế, đẹp thế cơ chứ?

Chiếc xe Jeep của họ đi ngang qua một con phố bán đầy hoa. Họ đi chậm lại ngắm nghía đôi chút. Chị vợ thốt lên:

-Hoa đẹp chưa kìa! Cẩm chướng đỏ đẹp quá hả anh?

-Ừ, đẹp. Y ậm ừ.

Họ dừng ở cổng chợ Hai Bà Trưng. Người đàn ông ở bên ngoài chờ người vợ đi chợ. Y mua hai tờ báo và đọc lướt các trang, mắt vừa theo dõi cổng chợ nơi ra vào. Anh thấy một vài gian hàng bán hoa tươi ở gần đó. Người đàn ông muốn mua một nhánh hoa tặng vợ. Y do dự. Nên mua hoa phong lan hay hoa cẩm

chương mà nàng thích? Nhưng y xấu hổ chết đi được. Nàng đã già. Ta cũng đã già. Có cần phải thế không?

-Mình ơi! Về thôi! Mua hoa hả mình?

-Ừ, ừ...Hoa đẹp quá! Tôi ngắm một chút đó mà...

Vậy là y vẫn chưa mua được hoa cắm chương.

...Xe bon nhanh trên đường. Y cho xe đi dọc theo con phố cũ. Hai vỉa hè vẫn còn bày bán rất nhiều hoa. Cơ man nào là hoa. Hay ta dừng lại mua cho nàng một bó hoa nhỉ? Song y lúng túng và cả thẹn. Cả thẹn hơn khi y bắt gặp cái nhìn của thị. Cái nhìn trong veo và thánh thiện. Cơ hồ như thị đã đoán được ý nghĩ của y mất rồi. Vì hình như là thị nhoẻn cười. Rất xinh. Ừ thì y cũng cười...

Vậy là y vẫn chưa mua được hoa cắm chương tặng vợ.

Sáng hôm sau, y thức dậy sớm để đi làm. Xỏ chân vào trong giày, y phát hiện một miếng lót chân mềm mềm như nhung. Khác hẳn cảm giác mọi hôm xơ cứng cộm gan bàn chân. Ái chà chà, một miếng lót giày mới! Y ngoái nhìn vợ khi thị còn ngủ, đang khẽ trở mình xoay nghiêng một phần mông tròn tròn vênh vênh...

”Mình mua miếng lót giày mới cho tôi hồi nào đó?”.

Vợ y ngái ngủ:”Ừ...thì hôm qua sinh nhật mình, em chẳng biết tặng món quà gì cho bất ngờ đó thôi!”

Y mỉm cười có phần xấu hổ. Còn thị cứ nằm đấy nói giọng ngái ngủ. Mặc cho ngoài kia nắng đã lên cao, tiếng chim đã hót rộn rã cả một góc vườn...

20/4/2003

N.C.T.C